

АКТРИСИ

ФОТОГРАФІІ КЕЙТ БЕРРІ

ШАНА ТАЛАНОВИТОМУ ФОТОГРАФУ КЕЙТ БЕРРІ, ЯКА ПЕРЕДЧАСНО ПІШЛА З ЖИТТЯ В ГРУДНІ 2013 РОКУ. ВШАНУВАННЯ ЧЕРЕЗ ФОТО-ОБ'ЄКТИВ КЕЙТ БЕРРІ КІНОАКТРИС, ОСОБЛИВО ФРАНЦУЗЬКОГО КІНО – ВІД НАЙВІДОМШИХ ЗІРОК ДО АКТОРОК МОЛОДОГО ПОКОЛІННЯ.

Французький інститут та відділ кінематографу приємно схвилювані та щасливі представити цю оригінальну виставку, що має жіноче обличчя. Виставка створена Французьким інститутом у співпраці з сином фотографа Романом Кермадеком та куратором, фотографом і журналістом Аліном Арлеттазом за підтримки компанії «АХА Страхування», завдяки якій виставка представлена на міжнародному рівні. Французький інститут висловлює перш за все вдячність Джейн Біркін, а також агенції Renate Gallois Montbrun & Guillaume Fabiani за їх внесок у цей проект.

Створені через призму унікального мистецького погляду Кейт Беррі фотопортрети захоплюють своєю великою красою та невизначеною, мовчазною та меланхолійною атмосферою, що поєднує одночасно розкриття і стриманість, точність композиції і оригінальність постановки, а також підкреслює продуману кропітку роботу над кожною деталлю.

Кейт Беррі відтворює образ кожної актриси якомога інтимніше, не так, як ми звикли їх бачити в глянцевих журналах чи світських хроніках. І в кожному портреті автор відтворює образ жінки по-різному, чи то створює, чи то відновлює, немає різниці, красу без штучності і стриману загадковість.

Від одного портрету до іншого розгортається парадоксальна естетика, що пов'язує найбільш сучасне зі спогадами минулого, що поєднує оригінальні мізансцени і несподівані декорації з чутливим вираженням глибокої інтимності, реальної чи уявної. Від однієї фотографії до іншої, чорно-білої або кольорової, пересміслена і прихована історія мистецтва непомітно пронизує світлини: натяк на залишені тіла одалісок, химерні барочні дзеркала, сюрреалістичні віяння, як у прекрасному портреті Ельзи Зільберштейн в стилі Man Ray...

Після виставок, які фотограф представила в Японії, Італії та Франції, Французький інститут сподівається, що виставка, присвячена Кейт Беррі на честь кіноактрис, яких вона любила, зустрінє найкращі відгуки у французькій культурній мережі та у її партнерів по всьому світу.

**АНН ТАЛЛІНО
ВИКОНАВЧИЙ ДИРЕКТОР
ФРАНЦУЗЬКОГО ІНСТИТУТУ**

Оператор Міністерства закордонних справ та міжнародного розвитку щодо зовнішньої діяльності Франції у галузі культури Французький інститут представлений у Франції та 96 країнах.

БІОГРАФІЯ

Фотограф Кейт Беррі народилась у Лондоні 8 квітня 1967 року, померла у Парижі 11 грудня 2013 року. Дочка актриси і співачки Джейн Біркін та композитора Джона Беррі. Випускниця Школи Високої моди Французької федерації кутюрье в Парижі в 1984 році, вона працювала стилістом, а у 1996 році Кейт почала свою фотографічну кар'єру. Вона співпрацює з престижними журналами, такими як Vogue та Elle, Paris Match, Sunday Times Magazine, Madame Figaro і т.д. Також робить фото для обкладинок музичних альбомів (Джейн Біркін, Франс Галль, Карла Бруні і т.д.) і працює для реклами відомих брендів. Її перша виставка відбулася в галереї Vunkatuga в Токіо у 2000 році, згодом ще багато інших у Франції, Італії та Японії. Вона також сценарист і режисер документального фільму про письменника Філіпа Джіана і опублікувала в видавництві La Table Ronde мистецький фотоальбом з текстами письменника Жана Ролена «Dinard, essai d'autobiographie immobilière».

ТА, ЩО ХОВАЛАСЬ НА ЗАДНЬОМУ ПЛАНІ

Твоє останнє СМС від 10 грудня 2013 року я дбайливо зберегла, щоб не переривати нашу розмову: «Краще давай наступного тижня, бо я лише в суботу переїхала і тепер у мене тут чималий бардак... Обіймаю. Кейт». А наступного дня ти нас залишила. І, мабуть силкуючись подолати біль від цієї розлуки, я вперто намагалась продовжувати те, що ми почали разом минулого жовтня, і те, що сьогодні я завершую разом із твоїми Романом, Джейн, Жаном, Гійомом і Ренатою. Під час наших з ними робочих зустрічей, на яких ти ніби була присутня, ми збрали все, що знали про тебе. Порівняно з усіма іншими, я тебе дуже мало знала. Дуже мало знала. Минулого жовтня я звернулась до тебе з ідеєю організувати виставку в Римі, місті, де я колись жила і яке є, певним чином, моїм другим домом. Зустрітись ми домовились за обідом, біля паризької площі Республіки, у «твоїй кафешці». Я пам'ятаю, як ти зайшла всередину: твою ходу, твою елегантність, твій шарм, але також, і в першу чергу, твою рішучість, яку я відчула, коли ти потиснула мені руку, так само, як і у твоєму «гаразд», яке ти безперервно повторювала. Це було справжнє кохання з першого погляду. Той обід завершився під кінець дня. Ми дуже мало говорили про проект виставки, бо за п'ять хвилин ти дала свою згоду. У Римі ти доти побувала лише раз, але спогад закарбувався в тобі, і ти тішилася з перспективи туди повернутись. Думаю, ти завжди йшла за своїм чуттям. На початку твоєї кар'єри ти була відомою шкільною сестрою Джейн Біркін, батьком – Джон Беррі, вітччим – Серж Генсбур і сестри – Шарлотта Генсбур та Лу Дуайон. Але в цьому ти не бачила жодних підстав для гордості і не відчувала жодних комплексів. Ти почала кар'єру стилістом, а потім швидко стала фотографом. Можливо, щоб відмежуватися від своєї родини, ти обрала сутінки фотостудій замість саява прожекторів. Виходити на перший план – це дійсно було саме те, що ти найбільше не любила. Настільки, що дитиною ти воліла зламати собі куприк за день до фотосесії, запланованої для знаного французького тижневика з матір'ю, Сержем та Шарлоттою. Цю одержимість прагненням відійти на задній план, лишатись непомітною, можна побачити і в твоєму автопортреті з волоссям, що затуляє обличчя, або у світлині, яку зробив твій асистент, де ти з'являєшся у профіль, з цигаркою в зубах, з руками знятими догори та джинсами на голові. Стримана, великодушна, уважна, делікатна, тонка, прониклива, ніжна, скромна, чутлива, з неймовірним сміхом, кумедна, меланхолійна, такою ти була, як мені кажуть, протягом всього свого недовгого життя. Ти підбирала на вулиці покинутих чи поранених тварин, приносила взимку ковдри або харчі людям, що спали просто неба. Ти також була волонтеркою, наприклад, задля допомоги жертвам аварії на Фукусімі. Так само ти присвятила десять років свого життя центру реабілітації для наркоманів та алкоголіків, який ти заснувала, з метою запровадити у Франції терапію, яку сама свого часу проходила у Британії. Під час твоєї останньої поїздки до Японії ти провела «майстер-клас», і це був досвід, який тобі сподобався і який ти була готова повторити в Італії. Туди прийшло багато студентів з фотографії, які хотіли позайматись з тобою, але передовсім вони прийшли для того, щоб ти їх сфотографувала, не боячись твого чистого реалізму. Ти любила зморшки, недоліки і, напевно, шрами. Своєю роботою ти приносила багато світла: чи то в портретах актрис чи то торговців з ринку Ранжис. Ти вмiла вловлювати найбільш відчутне, найбільш особисте в них. Ніколи раніше актрис не фотографували так. Позбавлених штучності, таких, що дозволяють собі впадати у неясні, невизначені стани, таких, що повністю розслабились. Саме тому вибір цих 25 знімків був таким важким. Портрет Летиції Каста наводить на думку про фільм Bellissima Віконті, портрет Лу Дуайон нагадує малюнок Еґона Шіле Жінка, що сидить із зігнутою ногою, а фотографії Жеральдін Пелас та Шарлотти Генсбур – американські фільми 50-их років. Мене не дивує твоє захоплення фотографією Діаною Арбу та письменницею Фланнері О'Коннор, чий довгі описи пейзажів ти хотіла відтворити у зображеннях. Тому що як перша, так і друга у своїй творчості змальовували, відповідно до притаманних кожній поєднань, близькість та відчуженість, гротескне та буденне, трагічне й комічне. Рішар Аведон, роботою якого ти захоплювалася, зумів, як і ти, звести портрет до сутності, тобто до дуелі двох поглядів. Він казав, що його портрети схожі на перформанс, на вигадку, що виникає зі співпраці суб'єкта та митця. І в цьому ти була подібна до нього. Для тебе також був безмежно дорогий портрет Баскія роботи Роберта Меллторпа, який ти зберігала як скарб. Ти також любила пейзажі, тому що вмiла їх споглядати у тиші та самотності. Ти була приголомшена тим, що Дон Мак-Каллін, який роками фотографував хаос та жахіття війни, врешті поїхав у глушину і присвятив себе створенню зображень сільської природи у світанковому серпанку, спокійних, мирних, ліричних, але також смутних, похмурих та чарівливих. Тебе також надихала ця тема під час твоїх поїздок по всьому світі. Але ти особливо була прив'язана до бретонського узбережжя, пустельного, суворого і дикого. Ти любила фотографувати сліпі вулиці, звивисті, криві, землісті, багністі, каменісті дороги, підвісні мости. Або ще бур'яни й дикі трави, що їх колише вітер. Ти була уважною до тихого життя, до кольорів, до світла та до їхньої здатності перетворювати природу. Тобі вдалося втеча, здійснена у цьому мовчазному спогляданні віч-на-віч, безмежному, такому, що підштовхує до меланхолії, замріяності та уяви і дозволяє ледь відкрити для себе прекрасну і глибоку особистість, якою ти була.

АЛІН АРЛЕТТАЗ

**КУРАТОР: АЛІН АРЛЕТТАЗ
СТВОРЕННЯ ТА МІЖНАРОДНА ДИСТРИБУЦІЯ: ФРАНЦУЗЬКИЙ ІНСТИТУТ
НАГЛЯД ЗА ВИКОНАННЯМ ПРОЕКТУ: АНЬЕС НОРДМАНН
ДРУК : PICTO BASTILLE - РАМІ : ATELIER DAVID GALLARDO
ДИЗАЙН : БЕНДЖАМІН БАЛТІМОР
АВТОРСЬКІ ПРАВА : КЕЙТ БЕРРІ**

**INSTITUT
FRANÇAIS**

Французький інститут - Оператор Міністерства закордонних справ та міжнародного розвитку щодо зовнішньої діяльності Франції у галузі культури